

עין משפט
נר מצוה

בא א ב מ״י פט״ו מהל' תומאת מת הלכה ד' **בב** ג ד מ״י שם הל' ז: **בב** ה מ״י פט״ו מהל' שבת הל' כא סנה לאוין סה טושי״ע א״ח ס״י שכן סעיף ה השמיטו הא דמלת ורכב

פ״ש: **בר** ו ז מ״י פט״ו מהל' שבת הל' ג סנה עשין פנ טושי״ע ח״מ ס״י קנה

סעיף ו: **בה** ח ט מ״י שם הל' יא סנה שם טושי״ע ח״מ ס״י קנה סעיף ב: **בו** י מ״י שם הל' יא טושי״ע שם סעיף ב: **בז** יא מ״י שם הל' יא טושי״ע שם סעיף ב: **בח** יב מ״י שם הל' יב טושי״ע שם סעיף ב: **בבז** יג מ״י שם הל' יג טושי״ע שם סעיף ג: **ל** ע פ ז מ״י שם הל' יב טושי״ע שם סעיף ב: **לא** ק מ״י שם פ״ו הל' יב סנה שם טושי״ע ח״מ ס״י קט סעיף ב:

מוסף רש"י

בין פצים לחבירו. כשמדקדקין פליטין ומעמידים וקורות ועושין סוף של קורות על הארץ ויש מלך של זה לזה, וסופן מתחתיו שלל ויפסק (שבת פג.) או: כמו פליט מתחים ופליט חלונות הקטנים בחומה וכן של עץ וסודרין אותם למטה ולמעלה ומשמים רוחות, ופסחנים שכן קליין ברחוב ומשחין ענש זה בזה זה וזרין להשיגן בשם של יסא או נסמן מה ואל ייה עקומים כשהלך טטה טמן למחיתו מרס או אכן להשוות, או בשאר יד ברחוב שמהם מנדילן זה מה מעט וטמן מרסים דקים צניהם (רצח לט.) לא יעמיד אדם תנור בתוך הבית. בני העיר מעבדין עליו, שלא תצטר האם תתקרב (ב"ק סא.) מעזיבה. טיט של סיר על תקרה ודומה לו כספר עורא (נחמיה ו) ויעשו ויחלשם עד החומה (שם.) ובכירה. שפתחה מתנר ואין מעשרין במוכה אש גדול (שם) שאין חסך שבה גדול (ב"מ קיח.) טבח. מעזיבה יהא תמיהה (שם.) ואם הדיק. שגלגל הים והלךק לא סגיבו (שם.) חנות של בחותמין. מוכיז להם, שמקיטן שם אור ממנו (רע"ב יח.) תחת אוצרו. עליה שאלתינן כה מנאיה וטמן וילא והעשן קשה להן (שם.) רפת בקר. היקח קשה להן (שם.)

רבינו גרשום

ומשני דלית ביה שיעור. משניה לא חייץ: בין פצים לחבירו. כעין שסומכין את הקורות המוצעות על הקרקע כדי שלא יעקלו ומשיטמן תחת הדיק החיכה של חרס לסומכן כמו שאנו רגילין לעשות באבנים: וכלי חרס נמי חזי ליה ושקל ליה ואמאי ממשט בחולון דאנב דצריכי לכלי נקט ליה עם המלח. ומשני דמיטני דלא חזי: חזי לאומנא. לקבל בו דם: שם תהא גזירות ומבטל ליה ולא שקל ליה: רבב. שומן: מחיצה. אי לענין שבח אי בפני הטומאה: מלח נמי (א) מפשר כמים. מלח טרומית שוב הוא אינו יפה ודאי

עושין בו מחיצה לענין שבת משום דקא מבטל ליה ולא חזי אבל מלח אסתרונקית שדך הוא לא מבטל ליה ואין עושין בו מחיצה: עושה אדם. לגבי מבוי. וקורה מעמדת את המלח שמכבשתו ומגנת עליו מן הגשמים. הא דאיכא קורה עושין בו מחיצה מפני שהקורה מעמידתו: **פִּיפָא** משום טריא. שמועזע הכותל מחמת בנין הרחיים הקבועין סמוך לכותל וי"א טריא המיית הרחיים קשה לכוכל. והני רחיים (א) שמחזיר מחזיר ג"ט מן האצטרוביל קרי התחתון שכב הרחיים של חמור ורכב קרי קלת: מאי טריא חזי הא לא קביע בנינ בןקרקע ולא מועזע הקרקע ואמאי מרחיקין אלא משום קלא של רחיים קשה לכותל מרחיקין אכא נמי משום קלא: לא יעמיד אדם תנור בתוך הבית. אם העליה שעל גבי בית היא של חבירו אא"כ יש על גביו של תנור ועד העליה ד' אמות מפני הלהב שלא ידליק העליה: היה מעמיד. התנור בעליה שלו ותחת העליה בית של חבירו לא יעמידנו עד שיהא תחתיו מעזיבה ג' טפחים כדי שלא יזיק לבית של חבירו. ואפ"ה אם הזיק משלם מה שהזיק דפחות מן השיעור הזה (א) אין יכול לרוחקו אבל מן השיעור הזה יכול לעכב עליו אבל מן השיעור הזה אין יכול לרוחקו: והתניא בתנור. בענין ד' טפחים ובכירה ג' והכי קמני מתני' היה מעמיד בעליה עד שיהא תחתיו (א) ובכירה טפח

(א) [נראה דל"ל חוץ מרכב ומלח רכב משום שיערך כשמתחמם מלח נמי מפשר כמים]. (ב) [ואלי כ"ל והכי ריחם של חמור מרחיק ג' טפחים מן האצטרוביל דו' מן הקלת ולהתחמון שנקרא שכן קרי אצטרוביל ולרכב קרי קלת]. (ג) [ומראה דל"ל דפחות מן השיעור הוי יכול כדכו

ב:

דְּלִית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה ענין זה לשיעורי שבת אלא וכדמנן בזו"ו והי"פ ואמאי מלח ממעט^ב הא כי שקיל חספא כשיטערך לו יסיר גם המלח כדי שלא יזיק את הכותל ואהא מייתי וכדמנן כלומר דמיירי נמי דלית ציה כדי ליתן בין פלים לחבירו דאין ראווי לכלום ולא שקיל ליה וליח ספרים דלא גרסי חספא גופיה תיחוך אלא גרסינן ומיפוק ליה משום חספא כלומר ומיפוק ליה שסיר המלח כשסיר חספא ומשני דלית ציה שיעורא כדמנן כו' ולא שקיל ליה:

וישׁל חמור שלש מן האיצטרובלא. פ' רבינו חננאל דשכל חמור ליכא טיריא דאין חמור טומן צה אלא חמור קורא לצנין העניים הנושאים את הריחים כמו שמלניו דעליס הנושאים נקראים חמור כמו העץ שהמטה מוטלת עליו כדמנן (כלס פ"ח מ"ג) נקליטי המטה וחמור טהורים וכן העץ הסובל עידה מיצה ומגדל נקרא חמור דמנן(חמור שמתח המלכן וספסלים שמתח הרגלים טהור וכן עץ שהנפח סומך עליו נקרא חמור דמנן (שם פ"ד מ"ג) חמור של נפחים (ו) טמאים וכן הריחים הבנין עשוי כמין כסא ועליה ריחים וזהו אצטרובל ואדם יושב כנגד' במקום גבוה ורגליו (א) מרווחת למטה של נפחים (ו) טמאים וכן הריחים טיריא אלא קול צעלמא אצל צריחים אדם טומן צידיו או בגופו אית ציה גדודו והיא טיריא ולר"י נראה דשל חמור נמי טומן ציד' אלא (א) כשהוא על גבי בנין כדמנן במס' זבים בפרק רביעי חמור של ריחים ושל יד והא דמניא בתוספת' צ"י קמא דמיתלינן מרחיקין הריחים של יד שלשה מן השכן שכן ארבע מן הרכב ושל חמור שלשה מן האצטרובל שכן ארבע מן הקלת אל משום דשכל חמור אין טומנין ציד אלא סתם של יד אין צהן חמור אלא ע"ג קרקע ולכן קמני צמר הכי ושל חמור אצל מרחייוו טומנין ציד: **שמע** מינה כ"א דתנור טפה. הא דלא קאמר נמי לעיל ש"מ שכן דריחים נמי טפח' לפי שהיה פשוט להם איך היה: **תנור** דידן בכירה דנחתומין דמי. כל אחד היה עושה תנור

שלו כפי מה שהיה רוצה גדול או קטן אצל כירות של נחתומין היו כולן שוות והיו בקיאלין צהן ונפקא מינה למקח וממכר: **מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא**. השתא ס"ד דמיעוקות דסיפא היינו שצאלן לקנות צמנות ומשום הוי פריך מ"ש אצל מפטיש וריחים לא פריך דאין שן נכנסין ויואלין דמי שיש לו חטין לטמון נותן לצעל הריחים (א) וכן פטיש:

אתאן לחצר אחרת א"ל רבא אי הכי ליתני חצר אחרת מותר אלא אמר רבא

בתנ"י ולא מקול הסינוקות. קא רישא. דקמני יכול לומר איני יכול לשן מקול הנכנסין והיואלין וסיפא קמני יכול לומר לו איני יכול לשן מקול הסינוקות:

דלית בה שיעורא. פירוש דאין שיעור לחספא למעט מפותח טפח^א ולא גרסינן כדתנן דמה ענין זה לשיעורי שבת אלא וכדמנן בזו"ו והי"פ ואמאי מלח ממעט^ב הא כי שקיל חספא כשיטערך לו יסיר גם המלח כדי שלא יזיק את הכותל ואהא מייתי וכדמנן כלומר

לא יחפור פרק שני בבא בתרא

דליס צה שיעורא. והוי כמאן דליתא: חרס. לענין הוצאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחבירו**. פלימי חלונות שכבותל מרחיקין זה מזה צרוצב החלון ליכנס האורה בין כל אחד ואחד ונותן צמומה למטה ולמעלה חרס רחב בין זה לזה ועט צטיט והחרס עב והוי שם כאבן:

דלית בה שיעורא^א כדתנן חרס כדי ליתן בין פצים לחבירו כלי חרס חזי ליה אדמיטנף חזי לאומנא בדמנקב ספר תורה חזי למקרא יבבלוי והא בעי גזירה דשם תהא גזירותה^ב (ואמר) רב יבכל עושין מחיצה חוץ במלח ורבב ושמואל אמר אפילו מלח אמר רב פפא ולא פליגי הא במלח סדומית הא במלח איסתרונקית והשתא דאמר רבה עושה אדם שני צבורי מלח ומניח עליהם קורה שהמלח מעמדת את הקורה והקורה מעמדת את המלח אפי' מלח איסתרונקית ולא פליגי הא דאיכא קורה הא דליכא קורה: מרחיקין את הריחים ג' מן השכב שהן ארבעה מן הרכב וכו': מאי טעמא ימושום טיריא והא תניא ושל חמור שלשה מן האיסטרוביל שהן ארבעה מן הקלת התם מאי טיריא איכא יאלא משום קלא: ואת התנור שלשה מן הכליא שהן ארבעה מן השפה: אמר אב"י שמע מינה כליא דתנור טפח נפקא מינה למקח וממכר: **בתנ"י**^א לאלא יעמיד אדם תנור בתוך הבית אלא אם כן יש על גביו גובה ארבע אמות היה מעמידו בעלייה צריך שיהא תחתיו מעזיבה שלשה טפחים ובכירה טפח^א ואם הזיק משלם מה שהזיק ר' שמעון אומר לא אמרו כל השיעורין האלו אלא שאם הזיק פמור מולשלם^ב לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת אוצרו של חבירו ולא רפת בקר^ב באמת ביין התירו אבל לא רפת בקר: **גב'** והתניא בתנור ארבעה ובכירה שלשה אמר אב"י כי תניא ההיא בדנחתומין^א דתנור דידן כי כירה דנחתומין^ב: לא יפתח חנות וכו': **תנא** לאם היתה רפת^א קודמת לאוצר מותר^ב בעי אב"י כיבד וריבין לאוצר מהו ריבה בחלונות מהו^א אכסדרה תחת האוצר מהו בנה עלייה על גבי ביתו מהו יתיקו בעי רב הונא בריה דרב יהושע תמרי ורמוני מאי^א תיקו: באמת ביין התירו וכו': תנא ע"בין התירו מפני שמשיביו ולא רפת בקר מפני שמסריחו אמר רב יוסף^א ההי דידן אפילו קומרא דשרגא נמי קשיא ליה א"ר ששת^א ואספסתא כרפת בקר דמיא: **מתנ"י**^א חנות שבחצר יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן מקול הנכנסין ומקול היוצאין^א אבל עושה כלים יוצא ומוכר בתוך השוק^א ואינו יכול למחות בידו ולומר לו איני יכול לישן לא מקול הפטיש ולא מקול הריחים ולא מקול התינוקות: **גב'** מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר אב"י סיפא אי הכי ליתני חצר אחרת מותר אלא אמר רבא סיפא

דליס צה שיעורא. והוי כמאן דליתא: חרס. לענין הוצאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחבירו**. פלימי חלונות שכבותל מרחיקין זה מזה צרוצב החלון ליכנס האורה בין כל אחד ואחד ונותן צמומה למטה ולמעלה חרס רחב בין זה לזה ועט צטיט והחרס עב והוי שם כאבן: **והא צעי גזירה**. ומסלקו לגזונו: **חוץ ממלח ורכב**. מפני שהמלח מתפור והרכב יתך כשמתחמם: **מלח סדומית**.^א עצה וקשה כאבן: **שני צבורי מלח**. גבוהים עשרה אלא כותלי מצוי ומניח שני ראשי קורות^א המצוי עליהן שכובד הקורה מעמיד את המלח: **ושל חמור**. ריחים של חמור: **איצטרובלא**. הוא מושב הריחים שצמון קליפת העץ שקורין **צרק"א**: **קלת**. היא אפרכסת שקורין סרוימוריי"ר: **מאי טיריא איכא**. ריחים קטנים וקלים ואין הקרקע מרעיד בגילגולו: **משום קלא**. י"מ קול הנהגת החמור וי"מ קול הריחים: **בתנ"י**^א **אלא אם כן יש על גביו**. חלל גובה ארבע אמות מפי התנור עד התקרה כדי שלא יאחו האור בתקרה: **עד שיהא סתמיו מעויצה**. אשטריי"ך בלע"ז טיח קרקע ג' טפחי' שלא צבער תקרה סתמניה של עליה ועל גביו ד' אמות: **ובכירה מעויצה טפח**. אף היא כלי חרס ששופטים קדירה על חללה ואין עושין צמוכה היסך גדול כמו שעושין בתנור: **ואם הזיק**. אחר (א) שהיא שם כל השיעורין הללו משלם מה שהזיק ואעפ"כ מעבדין עליו השכנים להרחיק ככל השיעורים הללו שמה ידליק צמיה ואין לו מה לשלם: **בינין הסיור**. אם היה אזור של יין המירו לפתוח תחתיו חנות של נחתומין וצבעין שאין העשן קשה ליין: **אצל לא רפס צקר**. שהייה קשה ליין: **גב'** והפניא. לענין מעמידה צעלייה צתנור ארבעה מעויצה מתחמיו ובכירה שלשה: **דנחתומין**. שמסיקין אותו תמיד וכן הכירה צכירת נחתומין: **סנור דידן**. דיהב ציה תנא דמתני' שיעור ג"ט ככירה דנחתומין דמי: **צינד וריצן**. גגו לצורך האזור ולא הספיק להכניס לו לצורך צמיה וצמיו דמי: **הכניס שם תמרים ורמונים מי** היא התחלת אזור או דילמא אין אזור אלא צתצוזה ויין ושמן: **והאי דידן**. יין שלנו אפילו עשן העולה מן הכר קשה לו: **אספספא**. שחת של צתצוזה: **כרפס צקר דמיא**. מתחמת שהוא לח^א ומתחמם ומעלה סרמון:

בתנ"י^א **אלא אם כן יש על גביו**. חלל גובה ארבע אמות מפי התנור עד התקרה כדי שלא יאחו האור בתקרה: **עד שיהא סתמיו מעויצה**. אשטריי"ך בלע"ז טיח קרקע ג' טפחי' שלא צבער תקרה סתמניה של עליה ועל גביו ד' אמות: **ובכירה מעויצה טפח**. אף היא כלי חרס ששופטים קדירה על חללה ואין עושין צמוכה היסך גדול כמו שעושין בתנור: **ואם הזיק**. אחר (א) שהיא שם כל השיעורין הללו משלם מה שהזיק ואעפ"כ מעבדין עליו השכנים להרחיק ככל השיעורים הללו שמה ידליק צמיה ואין לו מה לשלם: **בינין הסיור**. אם היה אזור של יין המירו לפתוח תחתיו חנות של נחתומין וצבעין שאין העשן קשה ליין: **אצל לא רפס צקר**. שהייה קשה ליין: **גב'** והפניא. לענין מעמידה צעלייה צתנור ארבעה מעויצה מתחמיו ובכירה שלשה: **דנחתומין**. שמסיקין אותו תמיד וכן הכירה צכירת נחתומין: **סנור דידן**. דיהב ציה תנא דמתני' שיעור ג"ט ככירה דנחתומין דמי: **צינד וריצן**. גגו לצורך האזור ולא הספיק להכניס לו לצורך צמיה וצמיו דמי: **הכניס שם תמרים ורמונים מי** היא התחלת אזור או דילמא אין אזור אלא צתצוזה ויין ושמן: **והאי דידן**. יין שלנו אפילו עשן העולה מן הכר קשה לו: **אספספא**. שחת של צתצוזה: **כרפס צקר דמיא**. מתחמת שהוא לח^א ומתחמם ומעלה סרמון:

באוצר כדי שיכנס הרוח באותן חלונות כדי לייבש תבואתו מהו. מי אמרי' הואיל דריבא לא יפתח אידך רפת בקר או דילמא הואיל דעדיין לא אצר בו כמו דלא עביד ולא כלום הוא ומצי למפתח דהוי ליה קדים: בנה עליה על גבי בית. סתם דלא ידעי אי לצורך אוצר באנו או לא מאי: תמרי ורמוני. דלא מוזיק להו הבלא אצר זה באוצרו מהו. מי אמרי' הואיל וכבר אצר בה תמרי ורמוני עדיין דעתו לאצור שם תבואה ולא יפתח או דילמא הואיל ועדיין לא אצר דבר דמוזיק ליה הבלא מצי למפתח דהוה ליה קדים עיקן: באמת ביה התירו. לפתח חזונו תחת אוצר של חבירו מפני שמשיבחי הבלא והעשן: הא יין דידן אפי' קוטרא [ודשרגא]. עשן הנר קשה ליה: ואספסתא. חזונו למיתן תחת אוצר יין של חבירו שהוא מתחמם שחזי לא ומספרי וכרפת בקר דמי: **פִּיפָא** תנות שבחצר השותפין. אם רוצה חבירו לפתוח שם תנות יכול חבירו לעכב עליו ולומר ליה איני יכול לישן מקול הנכנסין ויוצאין בחנות לקנות אבל רשאי לעשות כלים בתוך החצר ויוצא ומוכרין: ולא מקול התינוקות. משמע ליה עכשיו תינוקות שבאין לקנות ממנו חפצים כעין שרגילין בני אדם לשלוח תינוקות בשליחותן משי' מקשה ליה בגמ' מ"ש רישא דקמני יכול חבירו למחות ולומר לו איני יכול לישן מפני הנכנסין ויוצאין ומ"ש סיפא דקמני אין יכול למחות בידו לא

מסורת הש"ס

(א שבת פב. ביצה לט., ב) (ג ז"ל אמרו.) (ד) ב"ק סא: ב"מ קיח: (ה) לעיל יח., (ו) ונכלאים פ"ב מ"ז ובתירומוי פ"ב מ"א ובכ"מ טו: במשנה איתא באמת אמורן, (ז) גי ת"ח [נפי ס"י מוסין] ותנור, (ח) [נעלי יח.,] (ט) נכסהמ"ש ג"ג ת"י אבל, (ט) נכסהמ"ש אבל אינו יבדיל, (י) [קורת רש"ש,] (א) דלדמנא. רש"ס,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מלח סדומית עבה וקשה באבן. ע"י פרש"י צילה לג ע"א ד"ה סדומית וזהו הכל ע"כ ט"ס והיוון צבשי' הוא על מלח איסתרונקית. וכן כמגוין אפי' מלח איסתרונקית ולא פליגי צ"ל אפי' מלח סדומית:

הנהרות הב"ח

(א) גבי כי כירה דנחתומין דמי נל: (ב) שם רפת בקר קודמת: (א) שם ריבה בחלונות מהו צנה פלי' ומינות מכסדרה מתת אזור מהו נמקין: (ד) רש"י ד"ה ואם יזיק חלח שהיו שם: (ה) ד"ה כרפת וכו' שאז לא מתחממם פלי' וזות ו' נמקין: (ו) תוס' ד"ה ושל וכו' שם טמא וכן: (ז) בא"ד ורגליו מתוחות למטה ומסבין: (ח) בא"ד טומן ציד אלא שהוא פלי' וזות כ' נמקין: (ט) ד"ה מאי וכו' צעלל הריחים וטומן וכן פטיש:

לעזי רש"י

צירק"א. מסגרת עץ המקיפה אבן הריחים. טריומוריי"ר. אפרכסת, (משפך שדרכו מבטנים חומר לריחים וכדומה).

מוסף תוספות

א. אלא עם המלח הצבורי בתוכו. דכ"ה. ג. וליחוש שפמי יצטרך לחרס כדי ליתן אש בין פסים לחבירו. שם. [ג' ונ'פתני' ניהא דאיכא טריא והנהיגים ע"כ קרקע ובגדנא את הקרקע אבל היכל שרוא ע"כ בין ש' צעים אינו מתגדר. שיעמק בשם מוס' הלא"ס. ד. ונפק"מ למקח וממכר. רמב"ן.

רבינו גרשום (המשך)

כי תניא ההיא שיעור גדול בכירה ותנור של נחתומין משום דאיכא היסך גדול לא סגי בלא אזור שיעור דתנור דידן לא בעי אלא ג' טפחים בכירה של נחתומין: **פִּיפָא** בעי אב"י כיבד וריבין לאוצר. שהיה ברענוה לשום שם תבואה ולא הספיק לשום שם תבואה עד שבנה אידך רפת בקר שלו מהו. מי אמרי' הא שכיבד וריבין כמאן דכבר אצר שם תבואתו דמי ולא היה רפת קודם. ומאחר שכיבד וריבין זה לא פתח אידך רפת שלו ואם ת"ל הואיל דכיבד וריבין זה לא יפתח אידך רפת בקר הא קמביעאי לן ריבה חלונות

אידך רפת בקר או דילמא הואיל דעדיין לא אצר בו כמו דלא עביד ולא כלום הוא ומצי למפתח דהוי ליה קדים: בנה עליה על גבי בית. סתם דלא ידעי אי לצורך אוצר באנו או לא מאי: תמרי ורמוני. דלא מוזיק להו הבלא אצר זה באוצרו מהו. מי אמרי' הואיל וכבר אצר בה תמרי ורמוני עדיין דעתו לאצור שם תבואה ולא יפתח או דילמא הואיל ועדיין לא אצר דבר דמוזיק ליה הבלא מצי למפתח דהוה ליה קדים עיקן: באמת ביה התירו. לפתח חזונו תחת אוצר של חבירו מפני שמשיבחי הבלא והעשן: הא יין דידן אפי' קוטרא [ודשרגא]. עשן הנר קשה ליה: ואספסתא. חזונו למיתן תחת אוצר יין של חבירו שהוא מתחמם שחזי לא ומספרי וכרפת בקר דמי: **פִּיפָא** תנות שבחצר השותפין. אם רוצה חבירו לפתוח שם תנות יכול חבירו לעכב עליו ולומר ליה איני יכול לישן מקול הנכנסין ויוצאין בחנות לקנות אבל רשאי לעשות כלים בתוך החצר ויוצא ומוכרין: ולא מקול התינוקות. משמע ליה עכשיו תינוקות שבאין לקנות ממנו חפצים כעין שרגילין בני אדם לשלוח תינוקות בשליחותן משי' מקשה ליה בגמ' מ"ש רישא דקמני יכול חבירו למחות ולומר לו איני יכול לישן מפני הנכנסין ויוצאין ומ"ש סיפא דקמני אין יכול למחות בידו לא

בו מחיצה לענין שבת משום דקא מבטל ליה ולא חזי אבל מלח אסתרונקית שדך הוא לא מבטל ליה ואין עושין בו מחיצה: עושה אדם. לגבי מבוי. וקורה מעמדת את המלח שמכבשתו ומגנת עליו מן הגשמים. הא דאיכא קורה עושין בו מחיצה מפני שהקורה מעמידתו: **פִּיפָא** משום טריא. שמועזע הכותל מחמת בנין הרחיים הקבועין סמוך לכותל וי"א טריא המיית הרחיים קשה לכוכל. והני רחיים (א) שמחזיר מחזיר ג"ט מן האצטרוביל קרי התחתון שכב הרחיים של חמור ורכב קרי קלת: מאי טריא חזי הא לא קביע בנינ בןקרקע ולא מועזע הקרקע ואמאי מרחיקין אלא משום קלא של רחיים קשה לכותל מרחיקין אכא נמי משום קלא: לא יעמיד אדם תנור בתוך הבית. אם העליה שעל גבי בית היא של חבירו אא"כ יש על גביו של תנור ועד העליה ד' אמות מפני הלהב שלא ידליק העליה: היה מעמיד. התנור בעליה שלו ותחת העליה בית של חבירו לא יעמידנו עד שיהא תחתיו מעזיבה ג' טפחים כדי שלא יזיק לבית של חבירו. ואפ"ה אם הזיק משלם מה שהזיק דפחות מן השיעור הזה (א) אין יכול לרוחקו אבל מן השיעור הזה יכול לעכב עליו אבל מן השיעור הזה אין יכול לרוחקו: והתניא בתנור. בענין ד' טפחים ובכירה ג' והכי קמני מתני' היה מעמיד בעליה עד שיהא תחתיו (א) ובכירה טפח

(א) [נראה דל"ל חוץ מרכב ומלח רכב משום שיערך כשמתחמם מלח נמי מפשר כמים]. (ב) [ואלי כ"ל והכי ריחם של חמור מרחיק ג' טפחים מן האצטרוביל דו' מן הקלת ולהתחמון שנקרא שכן קרי אצטרוביל ולרכב קרי קלת]. (ג) [ומראה דל"ל דפחות מן השיעור הוי יכול כדכו